

Az adventi időszak kezdetén a szentírási szakaszban Szent Pál apostol így figyelmeztet: *„Itt az óra, hogy fölébredjünk álmunkból! Üdvösségünk közelebb van, mint amikor hinni kezdtünk! Múlóban az éjszaka, elközelgett a nappal. Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltünk fel a világosság fegyvereit!”*

Az időbeliségbe zárt emberhez szólnak a fenti sorok. Halhatatlan lelkünk mulandó testben él, életidőnk során azonban kizárólag rajtunk múlik, hogy ebben a véges időben a lélek mekkorára nő bennünk. Minden várakozási időszak türelmi idő is, ahogyan egész életünk az. Isten tanítást adott, és minden percben lehetőséget biztosít arra, hogy utat engedjünk a kegyelem fényének.

Minden advent újakezdés, amely arra emlékeztet, hogy az isteni kegyelem ajándékai már születésünk előtt elő voltak készítve számunkra. Isten újra és újra önreflexióra hívja az embert, megmutatva, hogy a várakozás lehet egy aktív, lelki-szellemi gazdagodásra lehetőséget adó, termékeny állapot.

Zúg a világ körülöttünk, a kirakatok és a világ vakító lámpáiba veszve nincsenek valódi találkozások, Isten fénye azonban másként működik. Adjunk időt magunknak, a világ csillogása és elvárásai helyett válasszuk a befelé fordulást. Lelkünk belső szobájában válaszokra és áldásokra lelünk. Az Istennel és önmagunkkal töltött szent időben növekvő lélek gyümölcssei romlatlanok. Engedjük magunkhoz a világot meglátogató és azt felemelő Jézust, hogy általa új látást kapjunk.

Advent a fénygyűjtés ideje. Rajtunk múlik, hogy mennyi világosságot halmozunk lámpáink üvege mögé. Ez munka és kegyelem, melynek során a munkát nem lehet megspórolni. Ha tágra nyitjuk a szellemünk és a szívünk ajtaját, a világosság melegét kapjuk, aminek fényénél láthatóvá válnak embertársaink is úgy, ahogyan a teremtés pillanatában megálmodta őket a végtelen szeretet. Megláthatjuk a másokban szunnyadó ígéretet. Mert ott van mindenki annak a valóságnak a lehetősége, ami nem áll meg a szavak és viselkedés szintjén, hanem a kezdete lehet annak, amit megszentelt, emberhez méltó életnek hívunk.

Nem lesznek kisebbek sem a mások hibái, sem sajátjaink, de közelebb kerülünk a valósághoz, ami nem a csillogó kirakatok és rohanással töltött napok nyugtalansága, hanem az isteni szeretet biztos tudatának nyugalma.

Minden nap emlékezzünk arra, hogy szeretve vagyunk, legyen ez az Advent és az egész életünk a saját magasabb mása felé tartó ember diadalmenete!